

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

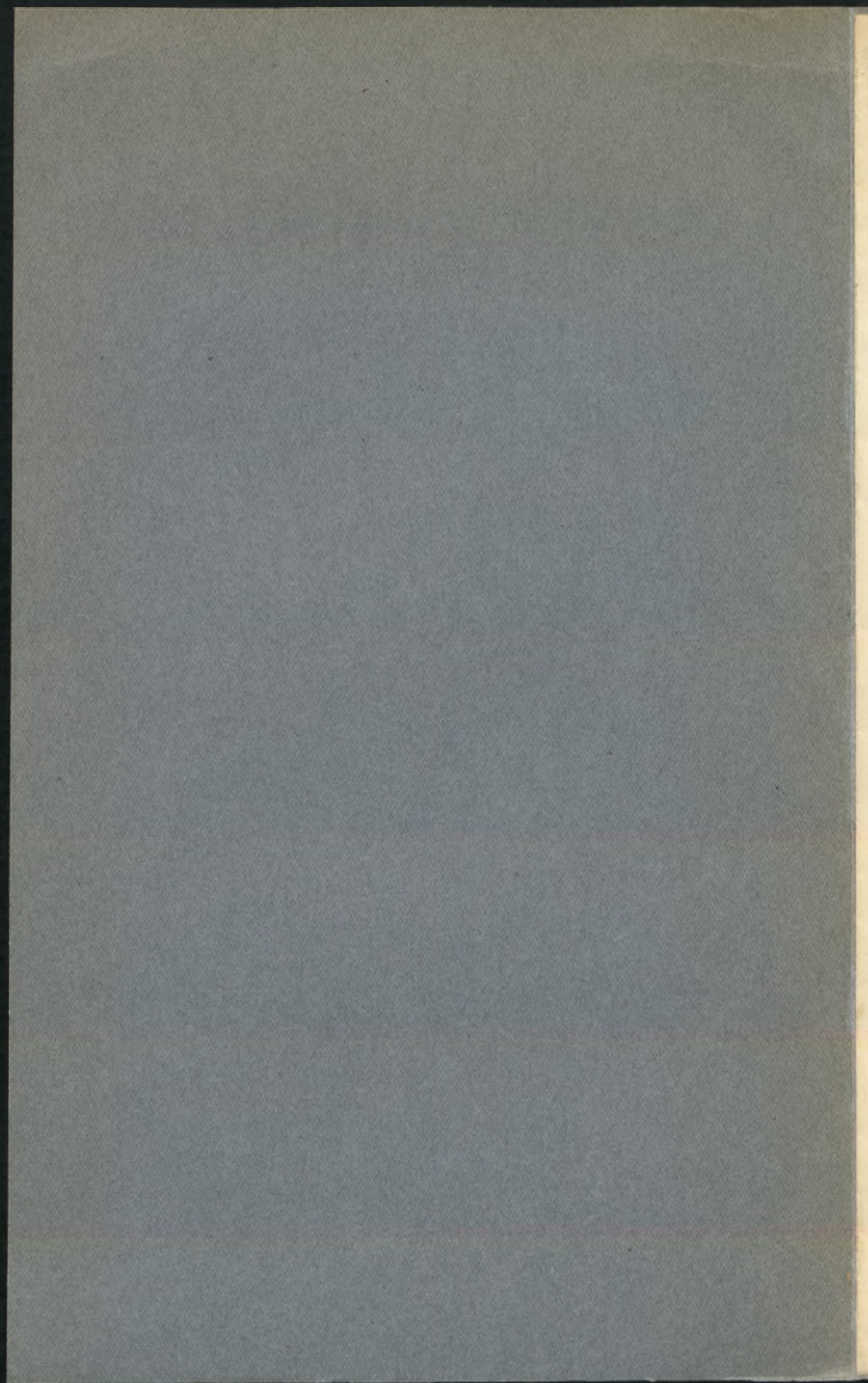
UPPSALA
UNIVERSITET

(1891) List.
No.

Sandberg, A
The dikter

1891.

(M.) Litt.
Sv.

TRE DIKTER

AF

ALGOT SANDBERG.

SÄLJAS TILL FÖRMÅN

FÖR

SÄLLSKAPET »U. D:s» TJENARINNEFOND.

Pris 23 öre.

VISBY

GOTLANDS ALLEHÄNDAS TRYCKERI

1891.

Sv. 41
29

För mycket hjärta.

Till kyrkogården jag vandrade ned
i aftonens stilla timma.
På grafvarnes grönskande, tysta led
låg höstsols sjunkande strimma.

I dödens hem hade vinden dött,
och kylande dagg sig sänkte,
och träden, klädda i gult och rött,
i aftonrodnaden blänkte.

Hvar gröniklädd kulle och vård var mig kär,
jag känt dem så länge redan.
Som gosse jag lekte så gärna här
på sandade gångar — och sedan

smög jag hit ned så mången gång
från äflande lif till döden;
det var, som stege en sällsam sång
ur jorden i stilla flöden.

En underbar, svalkande melodi,
som bragte tanken att domna.
Det låg ett ackord af Nirvana däri:
»Vyss, somna! För evigt somna». —

Så satt jag ånyo på kyrkogård
i qvällen bland grönskande grifter.
Jag hälsade träkors och marmorvård
och läste de kända skrifter.

Men hvad? Den kullen jag såg ej förr,
så lifsfrisk den ligger och ansad;
en enkel granit-ten sluter dess dörr
med doftande rosor kransad.

Ett namn i guld står där hugget blott,
och under man låtit skrifva:
»För mycket hjärta han hade fått —
han kunde ej lycklig blifva.»

»För mycket hjärta han hade fått,
han kunde ej lycklig blifva!»
Det var, som ett lifs historia gått
från orden på slipad skifva

Och tung kom tankarnes tysta tropp,
och blicken hängde vid skriften.
Då var det, som stege ånyo opp
de gamla toner ur griften.

Och sakta dog aftonrodnadens brand,
men rosorna doftade friska.
Jag satte mig ned på kullens rand
och hörde det hviska och hviska.

Missmod.

Rosensken, som dämpadt faller,
luckorna för fönstren skjutna,
glöd på cheminéens galler,
budoarens dörrar slutna.

Sorlet doft från gatan stiger,
fjärran vagnars rassel ljuder.
Annars allt omkring oss tiger,
och blott lampan sakta sjuder.

Tysta sitta ock vi båda,
lutade emot hvarandra.
Mina blickar dystra skåda,
tankarne så vida vandra.

Hvita, mjuka händer smeka
låret ur min panna sakta.
Löjen trolskt kring läppar leka,
blåa ögon mig betrakta.

»Hvarför grubbla så beständigt» —
komma orden ljuft och stilla.
Är då allting så eländigt
här i världen, vännen lilla?

Sucka ej och rynka pannan,
ej så mörkt och tröstlöst blicka!
Bry dig ej om någon annan
än din egen, kära flicka!»

Hjärtat dock är sjukt och rifvet:
»Intet mer är som tillförne,
och min väg igenom lifvet
blef beströdd med idel törne.

Allt jag gaf, hvad bäst jag tänkte
under långa natters vaka.
Men för hvad jag ädlast skänkte
världen blott gaf hån tillbaka.

Sol har bleknat. Tunga skyar
drifva rundtomkring tillhopa.
Jag är trött. Snart stormens byar
vissna löf från grafven sopa.»

Tvänne armar, runda, mjälla,
kring min hals sig sakta smyga.
Tvänne läppar blodfullt svälla,
tvänne ögon tåras blyga.

»Älskling, säg mig, hvarför klagar
du, att solens ljus är borta?
Att de ljufva sommardagar
voro som sekunder korta?

Hvarför, att du äger ingen
vän i hela vida världen?
Att de skarpa törnestigen
såra dig till döds på färden?

... Håll mig till ditt hjärta sluten,
se mig in i ögat sedan.
Säg, är sommarns fågring bruten?
Säg, har solen sjunkit nedan?

... Törnen! — så jag hör det hviska,
och hon munnen mot mig sträcker:
»Ser du här de rosor friska!
Plocka du, så långt det räcker! ...

»Tack mitt barn, mitt allt på jorden!
Låt mig till din fot få falla!
Sol och sommar är du vorden!
Ja, långt mer än allt och alla!»

O, ungdom, hur fager du är!

Kom, lekande vårvind i morgonsky!
Kom, värmande sol öfver frigjorda vatten!
Kom, jublande fågelsång, evigt ny!
Kom, älfväns på tufva i midsommarnatten!
Kom, doft utaf rosor, knappt gångna ur knopp!
Kom, lifsfager ungdom med mod och hopp!

Allt, allt vill jag fångsla i klingande sång,
hvert ord vill jag gifva glittrande vingar
af vårvind, af solljus, af älfvornas gång,
af käraste doft, som mot morgonsky svingar!
Nu, nu svallar bloden så jublande ung,
nu bjuder hvar dallrande fiber: sjung!

Du tror väl, att våren för evigt ler,
att aldrig de flykta, sommarens dagar!
Men en gång slår höstflod blommorna ner,
i kalnade kronorna stormvinden klagar.
Dock, än är ej höstflod och snöstorm här —
sjung därför: o ungdom, hur fager du är!

1001850698

